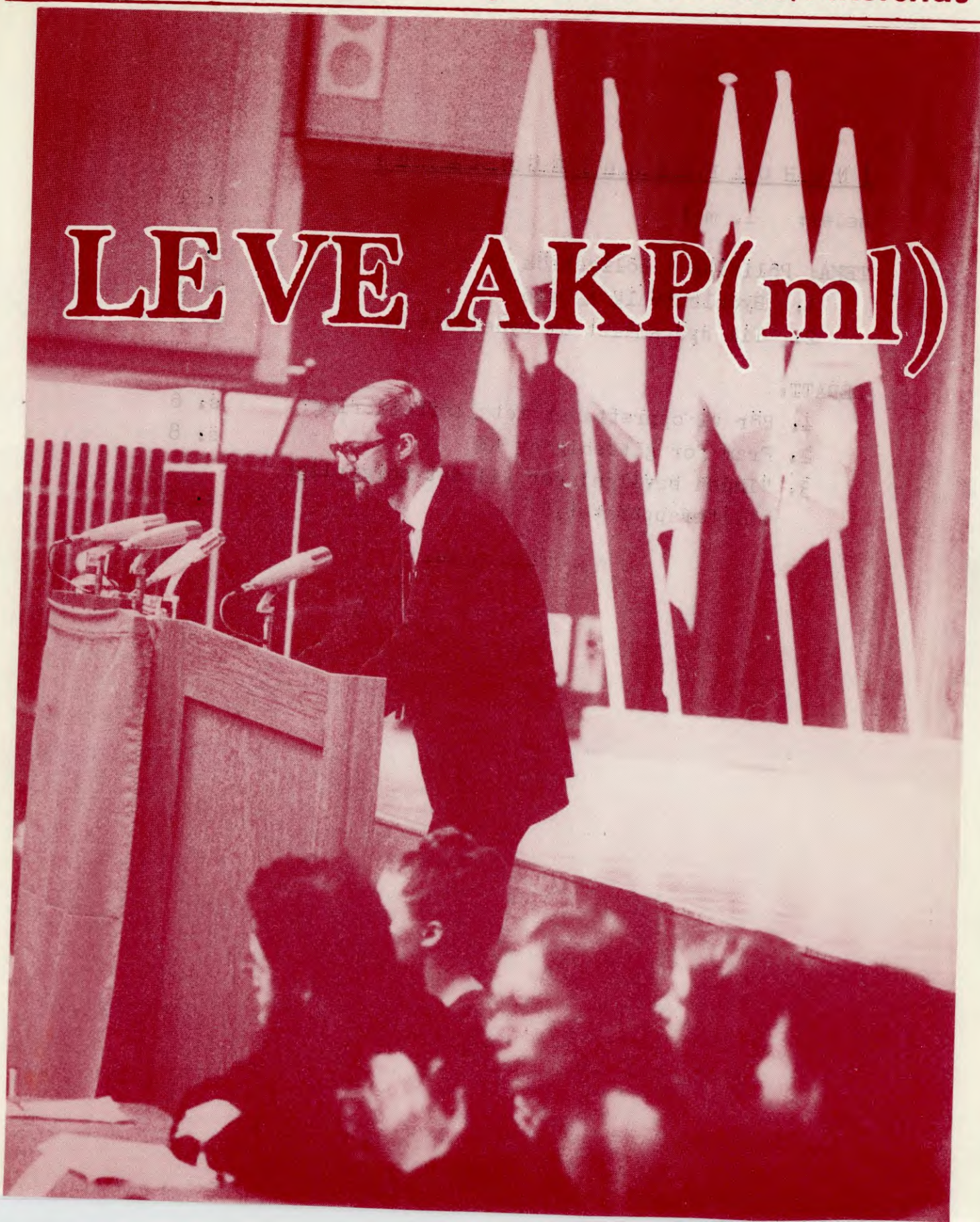

fram for partiet

Mars
1973

Diskusjonsblad for Oslo/Akershus

LEVE AKP(ml)

fram for partiet

Mars 1973
Diskusjonsblad for Oslo/Akershus

INNHO L D S F O R T E G N E L S E :

Leder: 1. mai

s. 1

TEMA: Politikk i boligströk

s. 3

1. Bydelsutvalg i Oslo

s. 3

2. Til spørsmålet om bydelsutvalg

s. 5

DEBATT:

1. Bör vi opprette et metallarbeiderlag?

s. 6

2. Fram for gatesalg av KK

s. 8

3. "Ingen bevilgninger til det borgerlige militærapparatet."

s. 10

--- 0 ---

ENHET 1. MAI!

Opprop til alle medlemmer i Oslo/Akershus fra Distriktsstyret

Når dette leses vil en faglig front 1.mai være lansert i Oslo. Fronten står for et likeverdig samarbeid mellom AIK/AUF, SF, NKP, AKP og uavhengige. Dermed er grunnlaget lagt for ei brei samling til venstre for DNA/Samorgs tog 1. mai!

Betydninga av at enhet er oppnådd kan neppe overdrives!

Fronten vil utgjøre et tillitsvekkende og slagkraftig alternativ til DNAs tog og vil kunne samle brei støtte i fagbevegelsen i byen. Mulighetene for å bryte store klubber og foreninger løs fra Samorgs opplegg er til stede. Det er å vente at Samorg/DNAs tog vil bli magrere og skralere enn noen gang!

Dette er samtidig et godt resultat av vår enhetspolitikk overfor andre partier og grupper på venstresida. Partiledere som nå har hatt det travelt med å ta avstand fra AKP og avkrefte alle muligheter for samarbeid, vil få vanskelig for å gjøre rede for seg dersom de har tenkt å fortsette i samme sporet. En Cordtsen skal få vansker med å rettferdiggjøre samarbeid med et parti som "gjennom sin praksis kompromitterer selve sosialismens ide" (Orientering)!

Når samarbeid kommer istand trass i overspent prat fra Gustavsen om at AKP er et reaksjonært parti som ikke tilhører venstresida i norsk politikk, syns vi det er utmerka at visse folk tar fornuften fangen. Samtidig ser vi dette som et uttrykk for vår styrke og for en riktig politikk fra vår side.

Ramma for toget er dette :

- et parolegrunnlag som tar opp i seg de sentrale klassekrava idag
- toget har sitt utgangspunkt i fagbevegelsen - partiene skal holdes i bakgrunnen. Det vil ikke være partiavdelinger i toget, det skal ikke agiteres for toget med egne lønesedler eller plakater fra partienes side.
- hovedtaler og eventuelle appellanter vil være folk uten spesiell partipolitisk tilknytning
- toget er åpent for alle fagforeninger og organisasjoner som vil slutte opp
- det vil være høve til underparoler under hovedparolene, lokale paroler, egne avdelinger for ungdommen, kvinner osv.

Spesielt har vi altså gått tilbake på kravet om partiseksjoner. Vi ser likevel det som underordna at bredden er sikra og at det finnes et opplegg til utstrakt demokrati i toget. Det som har vært Rød Arbeiderfronts styrke - inndeling av toget i særskilte avdelinger og mobilisering av tusener av folk på egne paroler, massebevegelsen i samband med 1.mai - kan bevares.

2

Grunnlaget for den kraftigste markeringa av venstresida i arbeiderbevegelsen og hele den folkelige bevegelsen på lenge er tilstede. Men partisamarbeidet er i seg sjøl ikke garanti for noe annet enn at de aktuelle partiene og gruppens medlemmer og tilhengere vil slutte opp om toget. Bare dersom 1. mai forberedes med en bredt anlagt bevegelse på grunnplanet, vil tusener av partiløse venstreinnstilte folk bli mobilisert.

Vi oppfordrer derfor alle medlemmer til straks å engasjere seg i arbeidet for å reise denne bevegelsen!

- Ta kontakt med medlemmer av SF, NKP, AIK/AUF og andre progresive folk på deres plass for å drøfte hva som skal gjøres!
- Få saka opp i klubben eller foreninga, sørg for oppslutning!
- Ta opp 1.mai i masseorganisasjonene, borettslag, vel, husmorlag, idrettsforeninger for å få oppslutning!
- I boligdistriktene - opprett bredt sammensatte samarbeidsgrupper!
- Til våre kvinne-aktivister, kulturarbeidere, målfolk, idrettsfolk, natur/miljøvernaktivister, anti-imperialistiske aktivister, og andre kamerater som har sitt arbeid på spesielle frøntavsnitt - ta initiativ til bredt sammensatte arbeidsgrupper på deres område! Få istand massekonferanser!
- Ta over alt opp diskusjon av paroler som bør med - om spesielle faglige saker, lokale kampsaker i boligdistriktene, egne kvinneparoler osv. Lag forslag!
- Til medlemmene i Akershus - bruk Oslo som en inspirasjon til å få istand lokale enhetsdemonstrasjoner!

Vi har ikke mer tid enn akkurat det vi trenger! Dersom vi skal sikre oppslutning langt ut over partienes rekker og langt ut over det noe parti alene kan mobilisere, er det å få 1.mai raskt ned i grasrota hovedsaka!

cc000

T E M A : POLITIKKEN I BOLIGSTRÖK

BYDELSUTVALG I OSLO - LOKALDEMOKRATI I GÅSEÖYNE.

Fra 1.1.1973 er det innført bydelsutvalg i Oslo. Den 22.2 skal det i Oslo bystyre utpekes representanter til utvalgene. De første bydelsutvalgene vil med andre ord være en realitet i løpet av mars. Det er derfor viktig for oss kommunister å ta standpunkt til dem. Hva er de prinsippielle motforestillinger, og hvordan kan utvalgene eventuelt brukes.

Hva er det som er vedtatt ?

Vedtaket går ut på å dele Oslo inn i 33 bydeler. Seinere skal dette utvides til 40 ved deling av de nye bydelene. I hvert bydelsutvalg skal det være 13 representanter. De skal velges etter styrkeforholdet i bystyret. Et typisk utvalg vil derfor på denne sammensetningen : 6 A, 6 H, og 1 SF. Seinere er det på tale å velge repr. ved direkte valg i bydelene. Bydelsutvalgene skal ha liten, eller ingen, formell myndighet - først og fremst skal det være rådgivende organer. De skal ha felles sekretariat.

Hvorfor oppretter kommunen bydelsutvalg ?

Fordi Statens og kommunens grep om folket i Oslo er i ferd med å løsne. Stadig flere grupper aksjonerer for sine krav, i stedet for å bruke de parlamentariske organene. Stemmeprosenten ved kommunevalgene går ned samtidig som det startes aksjoner for bedre kommunikasjoner til Tonsenhagen, mot Rasering av Rodelökka og Grünerlökka og mot Hausmannslinja, for å nevne noen eksempler. De folkelige masseorganisasjonene i Oslo er i stor framgang. En framgang som parlamentarikerne med sine nåværende organer ikke har vært i stand til å møte. Derfor må det opprettes nye organer, svaret er BYDELSUTVALG:

Hensikten er å erstatte folkets kamp mot parlamentariske organer i bydelene. De kan være farlige fordi de er egnet til å spre parlamentariske illusjoner i bydelene. Det tales så vakkert i innstillingen om at "enhver som berøres av en avgjørelse også skal ha mulighet til å öve innflytelse på avgjørelsen".

4

Hva bör kommunistene gjøre?

Vår fremste oppgave må være å avsløre hulheten i argumentasjonen. Og dette er ikke vanskelig. Det er tydelig at hovedhensikten er å skape en følelse av medbestemmelse. De store ord brukes om målsetningen med utvalgene, men samtidig skal utvalgene bare beskjefte seg med småsaker. De skal ta seg av kulturaktiviteter i bydelene. Bygge opp sangkor, bestemme hvor skulpturer og benker skal plasseres. De skal drive forebyggende sosialt arbeid, og uttale seg det bör bygges flere veioverganger. Det er prisverdige saker, men det er ikke det vi vanligvis mener med at "enhver som berøres av en avgjørelse også skal ha mulighet til å øve innflytelse på avgjørelsen".

Bydelsutvalgene er en papirtiger, og vår viktigste oppgave blir å påvise dette, samtidig som vi fastholder vår linje om at det bare er folkets kamp som kan hindre sanering og bedre bostedsmiljøet.

Det kan sjølsagt også komme på tale å arbeide innenfor bydelsutvalgene, noe annet vil være dogmatisme. Her gjelder de samme argumentene som i diskusjonen om deltakelse i stortingsvalget i høst. Sjøl om vi deltar må vi aldri glemme at bydelsutvalgene i hovedsak vil fungere som kommunens forlengede arm i bydelene. Kampen mot rasering vil derfor i de aller, fleste tilfellene bli ført mot bydelsutvalgene, særlig tydelig vil dette være med den måten utvalgene er sammensatt i dag.

es.

2. TIL SPÖRSMÅLET OM BYDELSUTVALG

Det er fint at vi får reist spørsmålet om bydelsutvalga i FFP. Jeg vil i farten peike på noen momenter som jeg synes er relevante for diskusjonen. Mitt hovedpunkt er bydelsutvalgenes forhold til andre masseorganisasjoner. Slik utvalga er begrunnet politisk er de en trussel mot lokale leieboerforeninger, borettslag, Velforeninger o.l. Dette er masseorganisasjoner som ofte er klare interesseorganisasjoner og som er uttrykk for massenes eget lokale demokrati. Jeg er stort sett enig i es.'s synspunkter. Jeg mener det er viktig at vi klart må forsvare denne lokale organiseringa. Vi må ubetinget prioritere disse organisasjonene. Vi bør ha en taktikk lokalt på bydelsutvalg og denne bør springe ut av behov i massenes kamp. Et diplomati er nyttig for å skaffe opplysninger fra kommunen og bystyret. Å tvinge fram støtte til ulike tiltak er også formålstjenlig. Erfaring fra slike motsigelser vil jeg gjerne ha i FFP. Bydelsutvalga skjerper kommunistenes innsats og politikk i lokale organisering. Kampen vår ville bli styrka om vi fikk diskusjon på hvordan det er å jobbe i et borettslag, en ströksforening, velforening osv.

Frank

D E B A T TBØR VI OPPRETTE ET METALLARBEIDERLAG ? AV ROY.

Problemstillinga vil kanskje med en gang gi kamerater som kjenner til NKPs jernlag kalde frysninger. Jeg trur likevel det nå er tida for å reise spørsmålet, fordi det er den beste måten å ta oksen ved horna på når det gjelder partilagsorganiseringa i Oslo.

For tida har vi partilag av svært forskjellig karakter - reine eller blanda arbeidsplasslag, reine eller blanda boliglag, partilag i frontorganisasjoner, partilag som består både av bolig- og arbeidsplasslag.

For et år sida organiserte vi så å si utelukkende etter den siste formen - storlag etter geografisk distrikt bestående av bolig- og arbeidsplassenheter. Denne organisasjonsmåten ble stort sett begrunna med faren for syndikalisme - at visse organisasjonsformer skulle gi spesielt god grobunn for feil i retning "bare fagforeningsarbeid", økonomisme, brødpolitikk.

For ett år sida hadde dette også etter mi mening mye for seg. Eksempelvis ville et storlag av folk på sosialsektoren på denne tida med stor sannsynlighet virka som et veritabelt drivhus for syndikalistiske og reformistiske ideer som vitterlig fantes hos kader på dette området.

Sida den gang har vi innsett at har vært nødvendig med ei kraftig oppprioritering av fagforeningsarbeidet, at vi må inn i masseorganisasjonene; borettslag, vel, husmorløg osv. Vi er i ferd med å få mer folkeskikk i arbeidsstilen, som gjør at vi rekrutterer breiere enn før.

Sida den gang har også distriktsorganisasjonen mye over dobla, både medlemsmessig og regna i antall partilag. Med det samme tempoet i økinga av organisasjonen vil ei geografisk oppdeling av partilaga bli en parodi.

Jeg er nå mindre redd for syndikalistiske feil enn jeg for at formen med partilag etter geografisk område, dersom den ikke viker plassen, vil vise seg å hemme arbeidet alvorlig. Etter vert som stadig mer vekt blir lagt på arbeid i fagforeninger og andre masseorganisasjoner vil det bli stadig vanskeligere for partilaget å lede arbeidet på svært forskjellige områder - f.eks. samtidig ha grep om arbeidet i ei stor fagforening og om ledel-

7

sen av en boligkamp.

For det andre har vi gode eksempler der vi har "reine" boligpartilag, f.eks. med boliglag, lærerlag, lag på ungdomsklubben, barnehagen osv., eller "reine" arbeidsplasslag med f.eks. avdelingslag. Denne partilagsformen har åpenbare fordeler.

Skal vi her ta skrittet fullt ut kommer vi ikke utenom spørsmålet om å opprette et metallarbeiderlag (og for den saks skyld også et grafisk lag osv.) Derfor til spørsmålet.

Oppretting av et metallarbeiderlag har etter mi mening store fordeler.

- Laga på dette området har felles oppgaver og felles problemer i samband med fagforeningsarbeid, rekruttering osv.

- Til nå har de samme feila, f.eks. i forhold til klubben blitt gjort til stadighet av de forskjellige jm-laga, fordi de ikke kjenner hverandres erfaringer. Radikalistiske feil er blitt retta på unødig seint på grunn av dette.

- Avdelinga og representantskapet begynner å bli et arbeidsområde for oss, samordning og felles opptreden er nødvendig. Dessuten vil et sånt lag kunne sikre at vi har folk på de viktigste jm-kursar på Sørmarka, saker som i dag går helt stakk over stein.

- Et sånt lag vil etter mi mening fremme utviklinga av partiets politikk på området. Eksempelvis diskuteres spørsmålet om tvangsorganiseringa i dag på forskjellige plasser innafor samme partilag, mens ei meningsutveksling er svært vanskelig p.g.a. at saka ikke kan tas opp på partilagsmøte.

- Et metallarbeiderlag vil være det som har best forutsetninger for å bygge lag på nye jm-plasser.

- Endelig vil det legge grunnlag for ei virkelig opprioritering av det faglige arbeidet. I dag er saka den at kamerater som helst burde drive med dette, i stedet sitter i partilagsstyrer og bruker mye tid f.eks. på å få grep om boligpolitikk. Spørsmålet er derfor etter mi mening om det fins avgjørende argumenter mot dette. Her skal tas fram og vurderes to.

- Et sånt lag vil være en ynglingsplass for syndikalistiske ideer.

Etter min mening vil et metallarbeiderlag kunne stable på beina en langt sterkere politisk ledelse enn de nåværende styrene, som med all respekt har vist at de ikke kan lede jm-lagas arbeid. Jeg trur det vil være en bedre gardering mot feil av syndikalistisk slag. Derfor vil jeg ikke legge så stor vekt på

dette argument.

- I NKP ble jernlaget til tider en "stat i staten". Et metallarbeiderlag vil, spesielt etter vert som det får faglig innflytelse, lausrive seg og tilmed begynne og skulle ha et spesielt ord med i laget når partisaker skal avgj res.

Jeg vil heller ikke tillegge dette noe vekt, fordi jeg mener dette er feil som ikke må oppstå på grunn av organisasjonsformen, men som kan oppstå dersom det ikke er en riktig politisk ledelse og en riktig politikk.

Jeg kommer derfor til at fordelene her veier tyngst. Dersom dette er riktig, ser jeg da ingen grunn til at vi ikke kan slå til!

Omorganiserer vi distriktsorganisasjonen etter disse retningslinjene, vil vi få partilag i boligdistriktene som kan konsentrere seg om borertslagsarbeid eller arbeid i leieboerforeninga, lokale aksjoner, arbeidet blant ungdommen, blant husmødrene osv. På den andre sida får vi partilag som kan konsentrere seg om felles oppgaver på den faglige fronten. Jeg trur dette vil tjene arbeidet og er for!

FRAM FOR GATESALG AV KLASSEKAMPEN!

På en lagsdiskusjon om organiseringa av KK-salget framover kom vi til at ukeavisa i større grad måtte selges på gata enn på dørene. Det er bl.a. et kapasitetsspørsmål - skulle vi holde fram med dørsalget slik vi har gjort til nå, kom vi ikke til å få tid til stort annet enn å selge aviser. Vi antok at abonnenter + gatesalg var den mest effektive måten å få spredt avisa på. For bedre å få utprøvd teorien vår, gjennomførte vi gatesalg på Majorstua to lørdags formiddager i desember. Vi kombinerte salget med en stand som gikk på:

Klassekampen står på din side

Innholdet i siste nummer

Ukeavis/abonnent.

Kvantitet. Vi var fra to til fem stykker som solgte.

1. lørdag: 30 aviser (3/4 timers arbeid)

2. lørdag: 70 aviser (2 timers arbeid)

I desember har laget solgt 200 aviser, eller dobbelt så mye som vi pleier.

Kvalitet. Folk var overraskende positive og interesserte. Noen av oss hadde ventet at det skulle bli hardt å stå der (hets osv.) - men det var likefram moro. Det var svært mange som stoppet og leste standen, og mange hadde spørsmål og innvendninger å komme med. Flere fortalte at de hadde vært kommunister "i alle år" og lurte på når dette "nye partiet kom". Andre lurte på hva dette MLG var for noe. (Det virket som om folk ikke hadde noen knagger å henge ML-gruppene på - et argument for partidannelse). Flere kom med innvendninger "ja, men vi vil ikke ha det som i Sovjet". Det er tydelig at kommunisme og Sovjet knyttes sterkt sammen. Kina visste folk mye mindre om, men "det høres jo bra ut".

Sikkerheten. Rundt halvparten av lagets medlemmer har stått på standen. Er ikke dette å avdekke medlemmene våre for sterkt? Til det er å si at vi ikke kan utelukke en viktig del av massearbeidet vårt fordi det kan gå ut over sikkerheten. På lengre sikt vil godt massearbeid være den beste garanti for sikkerheten. Men samtidig søkte vi selvsagt å redusere sikkerhetsfaren til et minimum:

- Søknad om polititillatelse til å avholde stand ble sendt av en kamerat som forlengst var registrert gjennom liknende standsaksjoner. Arrangør: Aksjonen Gjør Klassekampen til Ukeavis.
- De kamerater som fant det betenkelig ut fra jobb eller bolig-situasjon deltok ikke.
- Vi forsøkte å være litt obs. på om det var folk med kameraer i nærheten.

Konklusjon. Gatesalg og standsvirksomhet synes å være en bra måte å spre kommunistiske ideer blant folk på. For et boliglag er det en god måte å gjøre seg kjent med folk på, og også få greie på hva som er brennpunktet i folks tanker om kommunismen og vår bevegelse. Sikkerheten kan ikke være noen avgjørende innvending mot å drive massearbeid i form av gatesalg.

Av rapport fra laget "i midten".

"INGEN BEVILGNINGER TIL DET BORGERLIGE MILITÆRAPPARATET".

Denne parolen fra arbeidsprogrammet (øverst s.21) blir forsvart av "Petter" i TF 1/73. Han understreker at det er en taktisk, ikke en prinsipiell parole. I 30-årene var fascismen hovedfienden som rettet sitt angrep både mot deler av det norske borgerskapet og det norske folket, og deler av det borgerlige militærapparatet fungerte som et forsvar for begge. I dag er det imperialismen som er vår hovedfiende, først og fremst den amerikanske og vesttyske, som er knyttet sammen med norsk monopolkapital. På den annen side kan vi heller ikke utelukke en skjerpert trussel fra Sovjet, f.eks. på grunn av integrasjon i den vestlige imperialistiske blokken gjennom NATO.

Hvis Norge blir forsvart av NATO mot aggresjon fra øst, vil det være et forsvar ut fra NATO's interesser og ikke Norges. Hellas, Tyrkia og Portugal viser at imperialistene i NATO gladelig ofrer et folks frihet for å trygge sine interesser. Situasjonen i de samme landene viser også imperialistenes makt innen NATO. Det går ikke engang an å protestere (uten å nevne navn) mot det reaksjonære regimet i disse landene. Noen annen forklaring kan det ikke være på den totale unnfallenhet norske politikere viser i NATO-organene i denne saken. Det er derfor åpenbart USA-imperialismen som definerer NATO's interesser, og derfor vil nok NATO "forsvare" oss mot en trussel fra Sovjet, uansett om vi er medlem eller ikke. Dertil er vår strategiske betydning for USA-imperialismen for stor!

Hvis på den annen side Norge utsettes for trusselen om imperialistisk aggresjon fra vest, vil det være fra vår "allierte", som på legalt vis gjennom NATO-avtalen kan overta den militære og politiske kontrollen i landet med støtte av det norske militærapparatet.

NATO-øvelser som Good Heart og Strong Express viser at NATO er rettet mot Norge (NATO-styrkene angriper Norge i øvelsene) eller mot "progressive grupper" i Norge. Alle bevilgninger til det norske militærapparatet i dag er derfor en styrking av NATO's undertrykkingsapparat. Derfor parolen.

Hva så med den nasjonale sjølråderetten? Full nasjonal sjølråderett krever et nasjonalt forsvar basert på væpning av folket. I dag har vi trolig bare nasjonal sjølråderett så lenge vi ikke

//

går imot NATO-imperialistenes interesser på fundamentalt vis, men innen denne rammen har vi det også, selv om den stadig trues med å undergraves (jfr. EEC). En rekke saker viser at NATO-medlemskapet innskrenker sterkt vår sjølråderett, f.eks. vår rett til å føre en anti-imperialistisk u-landspolitikk. Kampen for full nasjonal sjølråderett krever derfor nå en kamp mot NATO-medlemsskap, mot bevilgninger til et forsvar som er integrert i NATO-forsvaret.

Men hva er vårt alternativ til NATO-forsvaret? Vårt alternativ er en sosialistisk stat i Norge med et virkelig nasjonalt forsvar slik det er trukket opp i prinsipp-programmet. Vårt alternativ til å gå inn for bevilgninger til NATO-forsvaret er å kjempe for dette. Det er ikke vår oppgave å påta oss ansvaret for å administrere den borgerlige stat, det er reformisme og arbeid på kapitalens premisser og svik mot folkets interesser.

På den annen side kan og må dette ikke hindre oss i å gå inn for kompromisser i konkrete situasjoner når det gjelder forsvarspolitik (og annen politikk), forutsatt to ting: At det ikke pålegger oss ansvaret for administrasjonen av borgerskapets stat på kapitalens premisser, og at det ikke binder oss eller hindrer oss i å fortsette kampen for å styrke folkets og arbeiderklassens interesser mot monopolkapitalens.

Arbeidsprogrammet inneholder ingen paroler om væpning av arbeiderklassen eller folket til et nasjonalt forsvar. Et slikt forsvar er fullstendig uforenelig med NATO-medlemskapet, og er derfor bare aktuell å reise som en kamp-parole i arbeidsprogrammet vårt når "Norge ut av NATO" er praktisk mulig å kjempe igjennom. En annen ting er at folkets politiske bevissthetsnivå og styrken av de konservative politiske krefter ikke gjør slike paroler til aktuell politikk i dag.

I storlaget var/er det motsigelser på parolen om ingen bevilgninger til det borgerlige militærapparatet. Mange reagerte kraftig på den. Det samme må vi regne med at andre som leser programmet vil gjøre. Når partiet skal stille til valg til høsten, er det derfor viktig at alle medlemmer kan forsvare denne parolen. Diskusjonen må fortsette til det skapes enhet.

Tom side